

es transformen en esferes, cercles i rodones, és a dir, cap a les formes perfectes. Aquesta ascensió cap al perfeccionament, cap a l'esperit, ens és mostrada com un descens cap a la màxima materialitat. Desapareix el color i triomfen els materials.

L'obra comença amb uns àtoms movedissos que evolucionen al voltant d'un casquet esfèric de dotze metres de diàmetre. Són ells l'origen de la matèria? De cop, aquests àtoms es repleguen sobre ells mateixos i són engolits pel casquet esfèric.

Hi ha dos ocells que evolucionen sobre aquest "món". Són la primera manifestació de vida. Plàstics, mecanismes, minerals, però ja mascle i femella, engendren l'home.

Al voltant de tot això, salamandres humanes que rellisquen sobre rodes estranyes, i molts materials, ferro, plàstics, fibra, rodes.

Volem demostrar la relació de l'home amb el seu entorn representat pels minerals. L'home intenta d'aconseguir un centre utòpic de poder. Però, com en tota utopia, aquest centre és inabastable.

També és present, a *Orbe* un concepte de dualitat, no només la dualitat elemental home-dona com és el cas dels ocells, sinó també moltes altres dualitats, alt-baix, esquerra-dreta, sí-no... Si *Homoterm* era un espai quadrat i pla, ara agafa volum, es fa rodó i pren alçada. Els minerals cobren vida i l'home vol aprofitar-se'n.

El centre de poder és representat per una gran esfera daurada que l'home aconsegueix extreure de la terra. Però aquesta esfera és una utopia i, quan és oberta, veiem que és plena de petites esferes daurades fugisseres que s'escapen de les mans surant per l'aire.

La utopia es recrea i fomalitza en moltes utopies més inabastables encara. Es tanca, doncs, un altre cercle. Es clou un altre discurs d'imatges, de ferro i òxid, de fibra de vidre i plàstics, i l'home, el "5", no ha vençut.

Però no es tracta d'un discurs ecològic: El discurs no és la destrucció del medi que envolta l'home. El propi medi és el discurs.

Orbe no és un altre cercle que envolta *Homoterm*. Més aviat és una espira més d'una hèlix comuna, una espira més gran, que volta a un nivell diferent de *Homoterm*, que va completant aquesta hèlix que havia començat tímidament amb *L'Ocell de la Pluja*. Una espira nova i diferent, però que no anul·la l'anterior sinó que, més aviat, la confirma i completa.

El camí de l'evolució és encara molt llarg, però no en va la paraula Artristras comença per Art.

Arian Botey